

MONITOR

zpravodajský čtrnáctideník

ROČNÍK III., ČÍSLO 7

27. duben 2006

(za dobrovolné příspěvky)

Tradice Otců

Ze spisu „Kniha Monimovi“ od svatého Fulgencia, biskupa v Ruspe

Duchovní stavba Kristova těla se uskutečňuje v lásce. Vždyť přece podle slov svatého Petra se ze živých kamenů staví duchovní chrám, abychom byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, které jsou Bohu příjemné skrze Ježíše Krista. A za tuto duchovní stavbu neprosíme nikdy vhodněji, než když samo tělo Kristovo, to jest Církev, obětuje ve svátosti chleba a kalicha vlastní Kristovo Tělo a jeho Krev: *Kalich totiž, který pijeme, je účastí na Kristově Krvi, a chléb, který lámeme, je účastí na Těle Páně. Protože je jeden chléb,*

tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, a všichni máme účast na jednom chlebě.

A proto prosíme, aby tatáž milost, která způsobila, že Církev se stala Kristovým tělem, také učinila, aby všechny údy těla zůstávaly spojeny v lásce a setrvaly v jednotě.

Právem přitom prosíme, aby se nám tohoto daru dostalo prostřednictvím toho Ducha, který je jediným Duchem Otce i Syna. Neboť Svatá Trojice je svou přirozenou podstatou jednotou, rovností a láskou, je to přece jeden jediný a pra-

vý Bůh. A tato Trojice sdílí tuto jednomyslnost a posvěcuje ty, které přijímá za vlastní.

A proto je řečeno: *Láska Boží je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán.*

Duch Svatý, který je jediný v Otci i Synu, působí totiž v těch, kterým dal milost Božího dětství, totéž, co vykonal v těch, o nichž čteme v Skutcích apoštolů, že přijali téhož Ducha. O nich se tam říká: *Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši.* Jedno srdce a jednu duši vytvořil z množství věřících v Boha jediný Duch Otcův i Synův, který je spolu s Otcem a Synem jeden Bůh.

Nové politické otázky

„Takticky“ před volbami mlčet o ochraně lidského života je dnes už velmi netaktické

Pozitivní vztah k rodině a k náboženství se před volbami snaží jevit větší političtí. My křesťané si ale stále jasněji uvědomujeme, že společenský konsensus v některých momentech veřejné i soukromé morálky se změnil. Stojíme před úkolem zdůvodňovat věci, jež byly donedávna samozřejmostí. Jde zejména o agendu ochrany života, tedy ochranu nenarozených, postižených, nemocných a umírajících. Cestou legislativní iniciativy byly do života západní společnosti vneseny věci, které byly ještě před dvaceti (eutanázie) resp. třiceti až padesáti (umělé potraty) lety nemyslitelné. Stály jednoduše mimo zákon a do politické debaty nepatřily.

Diskuse o morálce (jejímž aspektem jsou ekonomické i sociální otázky) se stále více mění na diskusi o antropologii. Za otázkou po tom, co je správné a co ne, se totiž stále výrazněji vynořuje otázka: co je člověk?

Civilizační otázky, které se pro společnost jako celek stávají čím dál naléhavějšími, rozdělují lidi napříč jejich církevní i politické příslušnosti. Velké církve jsou rozděleny. Mají pravá křídla, bojující za život, rodinu, svobodu podnikání. Ale mají i levé křídlo, které je pro potraty a eutanázii, pro homo-

Foto: Anton Fric

sexuální svazky a pro socialistické plánování.

Náboženství, konkrétně křesťanství, klade před politiku nová témata. Evropským křesťanským stranám zatím chybí odvaha tato nová témata otevírat a hovořit o nich. Snaží se jim spíše — zvláště v době voleb — uhybat. A lidé hovořící jednoznačně nejsou bohužel ani v křes-

ťanských stranách příliš vítáni. Je však stále zřetelnější, že to jsou právě tato témata, která určují směřování evropské společnosti, a která jsou podstatná pro její přežití.

Shrnuto a podtrženo: „takticky“ před volbami mlčet o ochraně lidského života je dnes už velmi netaktické.

Michaela Freiová

ZPRÁVY

Velikonoce: Papež o míru

Papežovo velikonoční poselství se letos soustředilo především na mír ve světě. Papež si přeje, aby se mezinárodní krize řešily „vážným a čestným jednáním“. Hovořil o „tragickém násilí v Iráku“ a vyjádřil přání po míru ve Svaté zemi. Konstatoval, že mezinárodní společenství uznává právo Izraele na existenci a vyjádřil přání, aby Palestinci překonali překerní podmínky, v nichž žijí

a vybudovali skutečný stát. Latinská Amerika potřebuje — podle papežových slov — novou dynamiku, aby se zlepšily podmínky milionů lidí; je tu třeba upevnit demokratické instituce. Papež řekl, že mezinárodně sílí vůle k mírovému soužití.

Papež pak pozdravil věřící v 62 jazycích, mezi nimiž letos nechyběla čeština.

KATH.NET, ČTK

Řekové si přejí společný termín Velikonoc

Předseda řecké biskupské konference biskup Francesco Papamanolis ze Sytu, Santorini a Kréty řekl ve svém velikonočním poselství, že letos je sice rozdíl mezi západními a východními Velikonocemi jen jeden týden, ale i to „nám způsobuje bolest z rozdělení křesťanů“.

„Modlíme se,“ řekl biskup, „aby-

chom v budoucnu byli jednotní alespoň v oslavě Zmrtvýchvstání Páně. Jak dlouho ještě bude náš křesťanský život řídit měsíc a astronomové?“

„Obávám se,“ dodal biskup, „že to bude chtít zase nějakého Kýra, abychom dokázali společně zpívat, že Kristus skutečně vstal.“

SIR

Církev v Itálii opět proti mafii

Biskup z Locri-Gerace v jihoitalské Kalábrii Mons. Giancarlo Maria Bregantini exkomunikoval členy místní skupiny organizovaného zločinu, kteří 8. dubna zaútočili na zemědělské družstvo, jež provozuje diecéze na sociálních principech. Je to již několikátý útok na tyto

instituce. Podle prohlášení organizace družstev je třeba objasnit, kdo útoky plánuje. Družstva mají dojem, že násilí chce zastavit právě ty projevy solidarity a spolupráce, jež družstva — nejen v Kalábrii — představují.

SIR

Masivní účast na velkopátečních obřadech na Kubě

Křížové cesty v ulicích Havany se letos zúčastnilo množství katolíků. Podobná situace byla i v jiných městech, kde byla křížová cesta pořádána.

Havanský arcibiskup kardinál Jaime Ortega y Alamino řekl, že je to oslava lásky, dobra a spravedlnosti. „Všechny

kříže našeho života se setkávají v Ježíšově kříži, kde nalézají odpověď,“ dodal arcibiskup.

Pořádání náboženských průvodů povoluje vláda od roku 1998 (po papežově návštěvě).

ACI Prensa

Den malárie v Africe

25. dubna je každoroční „Den malárie v Africe“. Ročně zde onemocní malárií 400 milionů lidí. Nemoc způsobuje horečky, třesavku, zvracení, průjem a bezvědomí; znemožňuje lidem pracovat a chodit do školy. Téměř 1 milion Afričanů na malárii každoročně zemře.

Afričtí činitelé žádají, aby bylo znovu zavedeno DDT. V malých množstvích, aplikováno dvakrát ročně, vyhladí 90% moskytů. Žádný jiný insekticid

to nedokáže. Evropská Unie však žádá sankce proti zemím, které DDT používají (Uganda, Keňa).

USA a Evropa se zbavily malárie díky DDT, ale později proti němu zavedly restriktce. Od roku 1972 kvůli tomu zahynulo více Afričanů, než kolik bylo obětí druhé světové války. Aktivisté činní v Africe proto žádají, aby EU změnila svůj postoj k DDT.

Canada Free Press

Benediktinů přibývá

Benediktinského dorostu přibývá jak v Latinské Americe, Africe a Asii, ale i v Itálii a v USA. Řekl to primas Notker Wolf na konferenci opatů v saských Drážďanech.

Na celém světě je dnes přes 17 000 benediktinek a 8 000 benediktinů. I ve Střední Evropě přibývá žádostí, většinou od lidí mezi 30 a 40 lety.

Kipa

Saudská Arábie: Kněz vyhoštěn pro sloužení mše

V soukromém bytě sloužil 5. dubna katolický kněz z Indie, P. George Joshua, mši svatou pro indické křesťany. Do bytu vtrhla náboženská policie, zatkla ho a 8. dubna musel opustit zemi.

V Saudské Arábii žije asi 400 000 indických katolíků bez pastorače. Mnozí jezdí na svátky do Emiráťů, kde mohou jít na bohoslužby.

Asia News

Papežská mše pro jezuitu

V sobotu 22. dubna sloužil papež Benedikt XVI. mši na počest jezuitského řádu.

Při té jim připomněl slib poslušnosti papeži a řekl, že jejich hlavním úkolem je interakce s moderní kulturou. Ta — řekl papež — udělala velký pokrok ve vědě, ale je silně ovlivněna materialismem.

Jezuité jsou známi svým intelektuálním úsilím: jsou výborní učitelé a vědci.

Momentálně žije ve světě 20 170 jezuitů. Jejich levé křídlo se v některých věcech ocitlo v napětí s učitelským úřadem.

V roce 2008 budou jezuité volit nástupce generálního představeného P. P.-H. Kolvenbacha.

Sioux City Journal

Vážení čtenáři,

děkujeme Vám všem, kteří jste zasláním finančního daru umožnili další vydání RC Monitoru a pomohli pokrýt režijní náklady spojené s jeho vydáváním.

S upřímným Pán Bůh zaplať

redakce

ZPRÁVY / DOKUMENTY

V Guinei-Bissau potřebuje pomoc přes 30 000 lidí

Boje na severní hranici se Senegalem způsobily, že obyvatelé měst Varela a Suzana jsou zcela izolováni. Armáda Guineje-Bissau zahájila v posledních týdnech útoky na město Sao Domingos, kudy pronikají na guinejsko-bissauské území vzbouřenci ze Senegalu. Obě strany údajně zaminovaly své pozice.

Ve městech Suzana a Varela se nachází asi 11 000 uprchlíků. Šéf katolické mise v Suzaně, P. José Fumagalli, řekl: „Ti lidé jsou zcela opuštěni, za celý měsíc jim

nikdo nevysvětlil, co se vlastně děje.“

Guinejsko-bissauská charita potřebuje základní věci pro 8 500 lidí: jídlo, šaty, léky, pokrývky, mýdlo. Shání také kanoe, aby mohla dopravovat věci po řece. Tudy také hodlá dopravovat místní produkty na trhy, aby se hospodářství zcela nezastavilo.

Mezinárodní charita je konfederace 162 katolických organizací pro pomoc, rozvoj a sociální služby.

Caritas Internationalis

Neděle Božího milosrdenství

Na neděli Božího milosrdenství vzpomněl papež Benedikt XVI. na svého předchůdce; byl to právě on, kdo označil Bílou neděli za Neděli Božího milosrdenství. V předvečer tohoto dne také zemřel.

Tajemství milosrdné Boží lásky bylo středem jeho pontifikátu, jak vidíme už v encyklice *Dives in Misericordia* z roku 1980, řekl papež.

KATH.NET

Babický případ: Krajský tajemník KSČ nemá nárok na satisfakci

Evangelický farář Michal Šimek se nemusí omlouvat bývalému vedoucímu tajemníkovi KV KSČ Miroslavu Holzbauerovi, o němž řekl, že znal fakta babického případu.

Šimek obhájce dr. Milan Hulík se ve své argumentaci opřel o knihu německého filosofa Karla Jasperse *Otázka viny*. Rozlišil vinu trestně právní, kterou Holzbauerovi nelze prokázat, od viny politické a morální.

Předseda senátu se opřel rovněž o zákon č. 198 z roku 1993 O protipráv-

nosti komunistického režimu a odporu proti němu. Konstatoval, že Miroslav Holzbauer se zbavil práva na morální satisfakci svou aktivní spoluprací s jedním z nejhroších režimů, který kdy na tomto světě existoval.

Jde o průlomový rozsudek, který je nyní aplikovatelný v podobných kauzách po celém území České republiky. Bližší informace o celé kauze lze najít na internetové adrese <http://www.simekbabice.ic.cz>.

RC

Aktivní katolická menšina v Mauretánii

Své čtyřicáté výročí slaví diecéze Nouakchott, kde působí františkánští misionáři Panny Marie.

V mauretánské populaci, která činí asi tři miliony lidí, je katolíků čtyři až pět tisíc. Jsou to převážně cizinci, kteří žijí v zemi dočasně.

Sestry františkánky rozvíjejí v devíti vesnicích sociální a duchovní programy.

Vztahy mezi katolíky a muslimy, kteří tvoří 99,9 % obyvatel, jsou přátelské.

Fides

Novozákoník Klaus Berger o „Jidášově evangeliu“

Nově nalezené „Jidášovo evangelium“ patří k apokryfům, to znamená, že nebylo přijato do kánonu novozákonních evangelií; je jedním z téměř sedmdesáti, o nichž víme. Patří do skupiny textů uspořádaných jako dialog mezi Ježíšem a jeho učedníky. Podobně jako v mnoha podobných evangeliích tohoto druhu si Ježíš bere jednoho z nich stranou, aby mu sdělil věci, jež zůstávají ostatním učedníkům skryté. Podle toho učedníka je pak evangelium nazváno, jako např. podobné Evangelium Tomášovo nebo Evangelium Marie Magdaleny.

Co do doby vzniku patří toto evangelium do konce druhého století po Kristu. Zastává ojedinele radikální dualismus, protiklad mezi světem a Bohem. Gnostický dualismus se v něm totiž týká především Boha Stvořitele, tedy také novozákonního Boha Otce Ježíše Krista, a na druhé straně Ježíšova synovství Božího i jeho smrti. A toto vše je totálně méně-

cenné, protože to všechno souvisí s viditelným světem. Podobně radikální bude na začátku třetího století manicheismus, jehož stoupencem byl ve svém mládí svatý Augustin.

V duchu přehodnocení, jež Jidášovo evangelium uskutečňuje, musí tedy také Jidáš a jeho zrada vyznít zcela pozitivně. Neboť Jidáš se zasloužil o to, že Ježíš mohl odložit svou lidskou, pozemskou, hmotnou, viditelnou přirozenost a je už jen duchovou bytostí. Božím synem totiž stejně nebyl, byl jen potomkem Vysoké moudrosti.

Proto se Jidáš stane oblíbeným učedníkem, jemuž Ježíš sdělí, že jej ostatní učedníci ukamenují. Nový zákon naproti tomu referuje, že Jidáš spáchal sebevraždu oběšením, pozdější autor Papiáš jen říká, že Jidáš pukl.

Jidášovo evangelium je neobyčejně osobité. Líčí zcela odlišně celý průběh Jidášovy zrazy, je mimořádně kritické

vůči církvi a ukazuje pozoruhodné spojení astrologie s gnostickou spekulací. Největší kladný význam by snad mohlo mít pro dějiny liturgie. Z druhého století po Kristu nemáme totiž právě mnoho zpráv o vznikající mešní liturgii.

Pseudo-Jidáš nazývá bohoslužbu dvanácti apoštolů — kterou ovšem odmítá — „eucharistií nad chlebem“. Mluví o obětech, jež dávají věřící do rukou kněžím. Na jednom místě je dokonce citována jedna známá mešní modlitba, totiž „Suscipiat“ („Nechť přijme Pán oběť z tvých rukou ke chvále a slávě svého jména“) v původní(?) formě: „Hle, Bůh přijal tvou oběť z rukou kněze“ — i když ten je podle autorova názoru právě služebníkem katolického bludu.

Jako „oběť“ je ostatně označována i Ježíšova smrt. Ježíš totiž říká Jidášovi: „Ty budeš obětovat lidskou přirozenost, do níž jsem oblečen.“ Kritika círk-

dokončení na straně 3

DOKUMENTY

dokončení ze strany 2

ve jde ještě značně dále, než s jakou se především podle Markova evangelia obrací Ježíš proti dvanácti apoštolům. Jim a ostatním kněžím církve — autor chápe apoštoly jako kněze, stejně jako pozdější koptická církev — předhazuje vraždy dětí a manželek, homosexualitu a pederastii, vesměs tedy pohanské neřesti. Autor tím církvi vyčítá přetrvávající pohanství. Léčba, kterou navrhuje, je ovšem problematická: je to útek do mimosmyslového nadsvěta čisté duchovosti.

Zajímavé jsou odchylky ve vyprávění o Jidášově zradě. Nápad Ježíše vydat nevyšel totiž podle Jidášova evangelia od Jidáše, ale obrátil se s ním na Jidáše jedena muž z židovské honorace.

Evangelia mají k vysvětlení Jidášovy zrady jen ďábla, který měl vstoupit do jeho duše. Křesťané trvají často se zvláštním důrazem na tom, že Jidáš jednal z hrabivosti, protože byl přece správcem pokladny. Smíme ale dělat na základě všeobecné mentality pokladníků závěr o tomto speciálním případě?

Židovská horní vrstva měla v každém případě jeden motiv: Ježíš byl s ohledem na Římany nebezpečný pro lid. Proto se v Jidášově evangeliu říká: „Velekněží reptali, protože Ježíš odešel ke své (eucharistické) modlitbě do prostoru pro hosty. Někteří znalci Písma tam však čekali, aby jej při modlitbě zajali. Báli se totiž lidu, protože jej všichni měli za proroka. Tu přistoupili k Jidášovi a řekli: Co tu děláš? Ty jsi Ježíšův učedník. Jidáš jim odpověděl, co chtěli vědět. A dostal něco peněz a vydal jim Ježíše do rukou.“

Tento text je zajímavý mj. proto, že slova „Báli se lidu, protože jej všichni měli za proroka“ neplatí podle Mt 14,5 a 21,26 vůbec o Ježíšovi, ale o Janu Křtíteli! Týkala se snad původně skutečně Ježíše? — Konečně: časové určení rozmluvy Ježíše s Jidášem navazuje na místo z Mk 14,1 „A po dvou dnech byly Velikonocce, židovský svátek“. Dva dny po čem? Jidášovo evangelium dává tuto odpověď: Třetího dne, tedy v den před oněmi dvěma dny u Mk 14,1, mluvil Ježíš s Jidášem.

Jidášovo evangelium nezná scénu v Getsemane, stejně jako evangelium Janovo. A to navzdory tomu, že se jinak v jednotlivostech opírá spíše o Matouše (například v poznámce, že Jidáš obdržel peníze; to uvádí jako uskutečněné jednání jen Matouš, podle Mk a Lk byly peníze jen Jidášovi slíbeny).

Pro historickou pravost této pasáže

v Jidášově evangeliu by mohla mluvit i další pozorování. Předně, jak už jsme viděli, není v Jidášově evangeliu místo pro scénu v Getsemane, ale při znalosti prvních tří evangelií by bylo sotva představitelné ji vypustit. Nebyl by k tomu ani žádný teologický důvod. Autor si zřejmě tróufá referovat takto, a je při tom v souladu se čtvrtým evangeliem, jehož pašijová část platí jako důvěryhodná a podle mého mínění beztak patří na začátek vzniku evangelií. Pak by tu bylo Jidášovo evangelium svědkem velmi staré tradice.

Za druhé mří zpráva, že aktivní byl nějaký znalec zákona, proti vlastnímu záměru Jidášova evangelia, totiž zdůraznit Jidášovu zásluhu. Ta je přece daleko spíš snížena, když se neujímá iniciativy Jidáš. A za třetí se uvádí jen jeden důvod vydání Ježíše: zájem židovské vedoucí vrstvy, nikoli primárně onen sporný záměr Jidáše samého. Výrok, že do Jidáše vstoupil ďábel, byl přece spíše výrazem historických rozpaků — i když je jako duchovní závěr výstižný.

Připustíme-li, že tyto zprávy byly staré, jak bychom si mohli představit jejich tradování? Jidášovo evangelium je převážnou částí svých dialogů nepochybně plodem pozdního druhého století po Kristu. Lze si představit, že však pro rámcové jednání byly využity staré tradice? Okolnost, že směřují proti záměru autora, mluví pro jejich staří.

Mohlo by tedy tomu být tak, že Jidáš nejednal z vlastního popudu, ale vydal Ježíše z návodu vrchnosti. To by byl důležitý detail. Měla by se pak scéna v Getsemane umístit časově dříve?

Udivuje ještě jiný detail. O Jidášovi je na konci tohoto evangelia krátká báseň: „Tvůj roh je již pozvednut. Tvůj hněv již plane. Tvá hvězda jasně zazářila. Tvé srdce...“ Tento „hymnus“ je protkán starozákonnými obraty. Znalost Starého zákona jinak není pro autora celého spisu charakteristická. V tomto hymnu je to jiné. Obsahuje výroky, jež lze snadno spojit s Mesiášem. To, že je roh pozvednut, je získání moci. A hvězda z Num 24,17-18 je známkou Mesiáše, jak je též známo z Mt 2 o hvězdě mudrců.

Jidáš dostává tímto hymnem mesiášské rysy. Ježíšovi se nic takového nepřisuzuje. Existoval snad v tomto smyslu — alespoň z hlediska autora tohoto evangelia — mezi Ježíšem a Jidášem jistý druh konkurence? To by mluvilo pro Jidáše jako dobrého Žida, a stará teze, že Jidáš jednal v důsledku zklamaných

mesiášských nadějí, by tak mohla znít plauzibilněji. Myslel si sám o sobě, že by mohl svůj lid osvobodit dříve a účinněji než Ježíš?

Záliba Jidášova evangelia v astrologii vysvítá ze zvláštní záliby ve hvězdách. Autor přirozeně pokládá hvězdy za oduševnělé, jsou pro něho něčím jako andělé. Neboť říká-li se jinak, že každý člověk má svého strážného anděla, říká Jidášovo evangelium, že každý člověk má hvězdu, která jej vede (jako mudrce podle Mt 2). Hvězdy mají význam i pro kalendář, slouží k tomu, že se dá určit délka roku na 360 dní.

V řeči gnóze se těmto mocným nadsmyslným elementům duchového světa říká aióny. Jejich spojení s kalendářem má prokázat autorovu učenost a ukázat, že pomocí své gnóze („poznání“) dokáže vysvětlit i viditelný svět.

Celkově můžeme nově nalezené evangelium posoudit asi takto. Historický význam pro bádání o Ježíšově životě má stěžl, nehledíme-li snad (!) na okolnosti Jidášovy zrady. Mnohem více se však dovídáme o jednom extrémním směru gnóze ve druhém století a o katolickém chápání liturgie, které spis napadá.

Ale upřít hodnotu biblickému chápání Boha Stvořitele a Božího Syna něco stojí. Cena spočívá v konstruování vysoce složitého systému, který už je dnes pro nás neprůhledný. Autor se zřetelně „emancipoval“ od biblického a apoštolského křesťanství. Dává přednost otevřeně pohanskému systému emanací (výronů božstva, na rozdíl od stvoření světa, duchového i hmotného, který je od Boha radikálně odlišný; pozn. překl.). Tím prudčeji napadá pohanské neřesti v církvi. Autorův faktický příklon k pohanským spekulacím nepřidává právě tomuto jeho bojovému úsilí na věrohodnosti. Slouží spíše jako fíkový list.

Teologicky není Jidášovo evangelium pouhým muzeálním kouskem. Gnóze bohužel zůstává pro církve trvalým pokušením. V protikladu k návrhu heidelbergského teologa Petera Lampeho (Süddeutsche Zeitung, 11. dubna 2006) řešení gnostického problému právě nespočívá v tom, že se v rámci „smířené rozdílnosti“ otevřeme těmto obskurnostem. Takový návrh ohledně gnóze je daleko spíš definitivní samodiskvalifikací tohoto „ekumenického“ programu.

*Článek vyšel v listě Die Tagespost
13. dubna 2006.*

Z němčiny přeložil Dr. Václav Frei.

KOMENTÁŘE

Krásný nový svět, kde si budeme všichni rovni

Konečným důsledkem radikální rovnosti mužů a žen bude zničení rodiny

Kde se vzalo, tu se vzalo, leželo tu (v ČR před cca. 10 lety) malé nic, ze kterého je rázem velké všechno – rovnost žen a mužů. Téma důstojnosti každé osoby bez ohledu na pohlaví zní jistě široké veřejnosti hezky. Pod hezky znějícím názvem se ale skrývá nebezpečné popírání přirozených rozdílů mezi pohlavími a podporuje se otevřený konflikt mezi mužem a ženou ve všech oblastech života.

Proti tradiční rodině

O co jde aktivistům za rovnost žen a mužů? O dobré bydlo samozřejmě...

Toto překvapivě nosné téma zaměstnává velké množství úřednických sil, které jsou nakumulovány v řadě nepřehledných institucí, vládních rad, občanských uskupení, profesionálních lobbyistů i pracovníků statistického úřadu. Zásadním způsobem veřejnost ovlivňují také různé neziskové organizace, z nichž některé čerpají granty z různých fondů (včetně fondů EU) a mají tak prostředky na zasažení velké masy lidí. Dlužno dodat, že infiltrace moderním tématem rovných příležitostí se nevyhnula ani křesťanským ženským organizacím, a dokonce ani řadě tzv. center pro rodinu zřízených oficiálně Církví.

„Genderoví“ aktivisté upozorňují na údajně chybné dosavadní pojetí rodičovství, kdy se matka především stará o děti (hlavně dokud jsou malé), zatímco muž zajišťuje obživu. Tradiční rodina podle nich znevýhodňuje postavení žen a jejich uplatnění na pracovním trhu („připoutává ženu k plotně...“). Ideální je prý slučitelnost rodiny se zaměstnáním, tak aby matku péče o děti neomezovala v její kariéře (to znamená šoupnout děti do jeslí). Vadí jim „nízká ekonomická a lidská angažovanost otců při výchově potomstva a chodu domácnosti“. Jinými slovy, muži by měli – pokud možno z nařízení vlády – konat „svých“ 50 procent domácích prací. Nikdo ovšem už neovysvětlil, zda mají také ženy dělat 50 procent mužské práce. Třeba v případě horníků nebo hutníků si to lze opravdu jen těžko představit... V pojetí feministek a fanatických zastánců rovnosti za každou cenu je samotný problém v mužském stylu vlády a vedení společnosti, který je diskriminující, agresivní a silový a svým charakterem

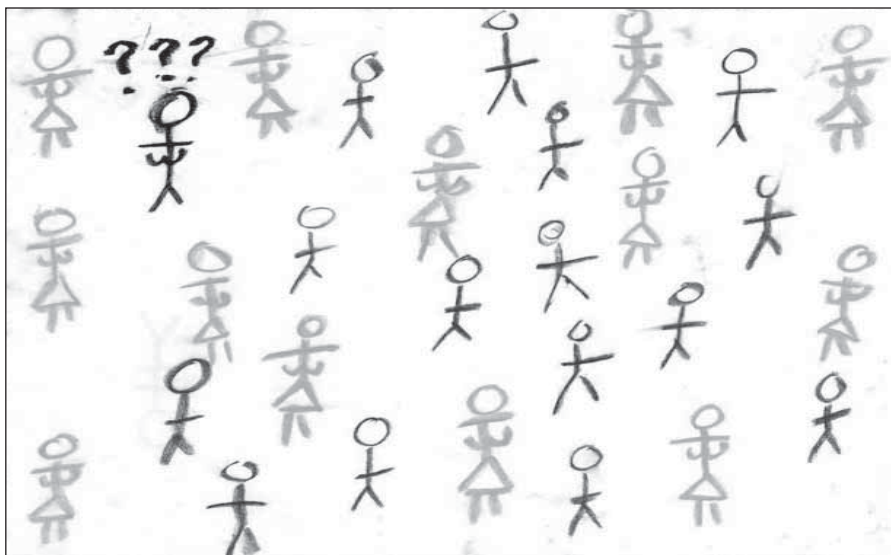

Foto: archivo

popírá zájmy a potřeby žen. Ideálem feministek není žena-matka, která se stará o své děti (a každá matka ví, že to také není žádná legrace), ale žena, která dosahuje pracovních úspěchů. A to bez ohledu na rodinu.

Ani muž, ani žena

Co je cílem takového procesu? Je bezesporu vhodné posílit ženský prvek myšlení a cítění ve společnosti zaměřené na měřitelný výkon, zisk a sílu. Je vhodné podpořit otcovskou roli v rodině a také nechat ženy působit ve všech sférách společnosti (nikdo jim to ostatně nezakazuje). Vystává ovšem otázka, zda lze tyto fenomény prosazovat legislativními opatřeními. Zda toho dosahovat vyčíslením množství povinné účasti žen ve vedoucích pozicích. Tento přístup odmítá vzájemně se doplňující role obou pohlaví. Současné pojetí a aplikace problematiky rovných příležitostí vede k tomu, že každý člověk by měl opustit svou „roli pohlaví“ (které jsou podle feministek uměle vytvořené výchovou, vzděláním apod.), a nebýt vlastně ani tak úplně muž a ani tak úplně žena.

Heslo „půl na půl“ se realizuje konkrétně např. ve snaze zavést kvóty pro zastoupení žen na volebních kandidátkách apod. A to je jen začátek. Ve skandinávských zemích už musí mít i soukromé firmy ve vedení určitý počet žen. Dosáhnout ideálu poměru 50:50 se ale nedá bez násilí. A to nemůže být nikdy plodné.

Krásný nový svět

A není to zdaleka jen názor „tmářských“ katolíků, kteří v představách většinové ateistické populace drží ženy doma s koulí u nohy. Poukázal na to i známý biolog Jan Zrzavý z Jihočeské univerzity. V článku „Poznámky evolučního biologa o kariéře žen“ napsal: „Feministické kampaně se týkají buď profesí prestižních (politika, management, věda, medicína), anebo profesí, kde je pohlavní uniformita vnímána jako průšvih (školství, pro někoho i politika); ani ty nejzavilejší feministky upřímně neusilují o krásný svět, kde 50 % strojních zámečníků budou strojní zámečnice... Emancipace obecně vede k simulaci mužských výkonů ženami, takže na každého učitele v mateřské školce připadají tucty kaprálek od mariňáků, kdežto rehabilitaci ženských hodnot v nejmenším nepomohla... Zásadní příčina nerovnoměrného zastoupení pohlaví v různých povoláních tkví totiž v odlišné psychice, a tedy v odlišných profesních baženích – už úplně malí chlapečci se zajímají spíše o věci, kdežto holčičky spíše o lidi. Muži patří k mašinám a k železu, ženy k lidem. Pokud by tedy k rovnoměrnému rozložení došlo – třeba nějakou násilnou aktivitou politicky korektního eráru –, bylo by to špatné pro všechny: hodné nešťastných lidí by mizerně dělalo to, co je neláká.“

Zdeňka Rybová

Autorka je viceprezidentkou Hnutí Pro život ČR.

KOMENTÁŘE

Vaše slovo budiž ano, ano — ne, ne

Tradiční hodnoty neuhájíme ustupováním a rozměňováním. Pomůže jedině zásadovost.

Sociolog a ředitel agentury STEM Jan Hartl nedávno v českém rozhlasu řekl zajímavou větu: „Šanci dlouhodobě uspět nemá politik, který polarizuje veřejnost.“ Voličskou přízeň vyhrává ten, kdo je nekonfliktní, kdo se k palčivým otázkám raději nevyjadřuje nebo jen mlhavě a tak, aby to vyhovovalo pokud možno každému. Všichni asi ten typ odpovědi od politiků známe. Léta takhle zdárně proplouval vodami voličské přízně Stanislav Gross, takhle jimi dodnes proplouvá třeba Petra Buzková. (Vzpomínáte si, kdy naposled řekla něco zajímavého a k věci?) A důsledek? Do klíčových pozic rostou lidé bez jasných názorů, kteří ale vypadají jako muži konsenzu, kompromisu, jako ti, co se chtějí dohodnout.

Čas krize

Naše společnost ale jasné názory a hodnoty potřebuje. Žijeme v době, kdy nejsme ochotni родit dost dětí na to, abychom jako národ nevymřeli. Klidně ale zabíjíme nenarozené děti, aniž by se proti tomu postavilo více než jen pár lidí, vnímaných navíc většinou společností jako šílenci či v lepším případě jakési podivné postavičky. Žijeme v době, kdy stoupající kriminalita omezuje samu podstatu mezilidských vztahů. (Také jste si na okna nasadili mříže, na dveře bezpečnostní zámek a v tramvaji pozorně sledujete, kdo z cestujících je kapsář? Ve velkoměstech už je to bohužel realita.) Rodina, základ společnosti, je pod tlakem. Je výhodnější se rozvést nebo žít „na hromádce“ než v manželství. Stát navíc začíná preferovat socialistický model rodinné politiky ve stylu: matky do práce, děti do jeslí! A přidává k tomu feministické novinky jako „osvětové“ kampaně, kde nám budou vysvětlovat, jak si otec a matka mají rozdělit práci v domácnosti, či povinné kurzy pro školáky o rovnosti pohlaví. A do toho státem posvěcené svazky homosexuálů. Hodnoty, ke kterým se váže naše civilizace po dva tisíce let, jsou cíleně nabourávány. Jestli je schodek státního rozpočtu dvě nebo tři procenta, je proti tomu poměrně bezvýznamnou věcí.

Co s tím? Můžeme se dál snažit plavat po proudu a v duchu teze Jana Hartla se pokoušet všem vyhovět. Někteří

Foto: <http://forumzivotata.sk>

poslanci „konzervativní“ ODS tak hlasují pro registrované partnerství, i když by si každý skutečný konzervativce raději nechal useknout ruku, než aby něco podobného udělal. Politici KDU-ČSL se zase nechali omámit sirénami feminismu a mluví o kvótách pro ženy, rovném rozdělení povinností v domácnosti a v péči o děti (že by s tím začali u sebe doma, jsem si ovšem nevšiml) a o potratech si raději zakázali na veřejnosti mluvit. Pro registrované partnerství sice ruku nezvedli (až na jednoho senátora), ale to je asi tak všechno. Zatímco kvůli Grossovu bytu padala vláda, kvůli státem posvěceným svazkům homosexuálů se rušno nedělo. Zatímco všude v civilizovaném světě by to byl důvod pro odchod křesťanských demokratů z vlády. U nás to jde ale jinak.

Proti proudu

Slovenské Křesťansko-demokratické hutí má asi takovou podporu jako KDU-ČSL. Ve vládě bylo od roku 1998 s různými stranami, včetně stran dosti liberálních. Nikdo si ale nedovolil registrované partnerství ani navrhnout. KDH by totiž okamžitě koalici opustilo. Když pak premiér Dzurinda odmítl ratifikovat smlouvu s Vatikánem, KDH skutečně vládu opustilo. Bez ohledu na to, že tím stovky jeho členů ve státní správě přijdou o místa. (A nemylně se, tento aspekt hraje v rozhodování politic-

kých stran velkou roli.) Podpora KDH ovšem neklesá — naopak stoupá. Nikdy sice nebude vedoucí politickou stranou, ale se svými 10 až 15 procenty může mít dost na to, aby vládní politiku usměrňovalo svým směrem. Chce to ale jasné priority — buď rodina, manželství, tradiční hodnoty a nebo dotace pro svůj kraj a zaměstnání pro své známé.

Jiný příklad, tentokrát zpoza oceánu. Jižní Dakota je jeden z nejméně významných států USA. Nežije tam ani milion obyvatel, z toho většina na venkově a malých městech. Zákonodárci tohoto státu, který proslul hlavně chovem dobytka a bojem s Indiány, ale mají v některých věcech jasno. Před dvěma lety schválili zákaz potratů, který z procedurálních důvodů guvernér státu nepodepsal. Takže šli jinou cestou — jen za loňský rok schválili pět zákonů, omezujících umělé potraty. A letos v únoru chválili velkou většinou nový zákon na úplný zákaz potratů. Guvernér ho podepsal a propotratové organizace ho nyní předaly Nejvyššímu soudu. Pokud Nejvyšší soud rozhodne ve prospěch Jižní Dakoty, bude to zásadní krok pro celý zbytek Spojených států. Pár kovbojů z Jižní Dakoty dokázalo věci pohnout více, než opatrní politici ve Washingtonu. Prostě se nebáli a nevdalo jim, co si o nich kdo pomyslí.

Matyáš Zrno

Autor pracuje v Občanském institutu.

DOTAZY ČTENÁŘŮ

O nebi

Řada čtenářů vyjádřila přání seznámit se stanoviskem učitelského úřadu na různé aktuální otázky. Na zaslané dotazy týkající se víry a mravů odpovídají kněží Řádu bratří kazatelů (dominikánů) s úmyslem stanovisko Církve srozumitelně zprostředkovat. Dotazy lze zasílat na korespondenční adresu redakce uvedenou v tiráži.

Prosím o shrnutí, jak se Církev staví k reinkarnaci. Dnes je to poměrně oblíbené téma.

N. N.

Otázka reinkarnace je celá dost zmataná. Co přesně se reinkarnací míní? Samotný pojem je složen ze dvou slov: *re* – znovu, opět a *incarnatio* – vtělení. Co ale toto „znovuvtělení“ neboli jak se užívá „převtělení“ znamená, v tom se budou různé směry různit.

Můžeme se ptát, kde se tato nauka bere. Najdeme ji u starobylých náboženství jako je buddhismus nebo hinduismus. Ale vyskytuje se také u dnešních moderních lidí, kteří žádné z těchto pohanských náboženství nevyznávají.

Výplod lidského myšlení

Tato nauka je výplodem lidského myšlení a nedělá si nárok na to, že by byla zjevená nějakým božstvem. Snaží se vyřešit lidský konec, vypořádat se se skutečností smrti, dát člověku v umírání nějakou naději. Jak to dělá? Nabízí nový pozemský život. Ne jeden, ale kolik bude třeba. Cílem života na zemi je dosáhnout dokonalosti – s tím se dá rozhodně souhlasit (i když už ne se způsobem). Když se to napoprvé nepodaří a člověk umírá nedokonalý, jeho duše si hned najde jiné tělo, které odpovídá stavu dokonalosti, ve které se člověk nacházel v okamžiku smrti. A nemusí to být zdaleka jen člověk. Může to být i zvíře nebo rostlina.

Jsem člověk nebo zvíře?

A máme problém. Teda ne my, ale ti, kteří reinkarnaci uvěřili. Jsem člověk nebo zvíře nebo lidská duše obalená „nějakým“ tělem? Pojem lidství se mlží a s ním se mlží i lidská důstojnost, která u krávy nebo trávy zas až tak evidentní není. Další problém je ve vztazích k druhým. Je třeba pomáhat ubohým, když si tak nejspíš odpykávají svůj minulý nedokonalý život? Nezpomalil by se tak jen jejich postup k dokonalosti a tím i vysvobození z koloběhu životů? Nevzdalovali bychom tak jen okamžik, kdy můžou vyklouznout z obývání těl do rozplynutí se v „božství“? A taky si za to může každý sám. A navíc se těžko

rozdíljuje, co je normální kopretina a co nezdárný pradědeček... S každou úvahou vzniká nový a další problém.

Útěk k reinkarnaci

Proč se tedy lidé k této nauce, která se zdá být tak zmatanou a v důsledku nic nevysvětlující, vlastně utíkají? Zdá se, že tím hlavním důvodem je naděje na nový život a možnost spackaný život žít znovu a lépe – nebo také hůř! Naděje, že svou vlastní silou a svým vlastním přičiněním mohu dojít k cíli lidského bytí. Není třeba prostředník, není třeba Boží pomoc, není třeba milost ani svátosti, není třeba církev. Já sám svou vlastní silou dojdou blaženosti. Touha po nezávislosti a všemohoucnosti láká člověka odpradáva. Jaké jsou ale důsledky? Sobectví, nezájem o bližní, úzkostlivost ve vztahu k přírodě, necitlivost ve vztahu k potřebným.

Co nabízí katolická víra?

Spása – tj. věčný a blažený život – je možná, ale ne lidskou silou. Leda s Boží pomocí, ale je možná. Dokonce je možné, že krom věčně blaženého života můžeme být „boží“, mít podíl na Božské přirozenosti. Ne, že bychom si to uměli nějak obstarat, ale sám Bůh nám to nabízí. Odkud to víme? Bůh nám to zjevil skrze své vyvolené – proroky a nakonec skrze svého Syna a jeho apoštoly. Bůh, který stvořil člověka, prozradil mu také za jakým účelem ho stvořil a co má dělat, aby se to povedlo, aby se tohoto účelu lidského bytí dosáhlo. O tom je celé evangelium. Po smrti není další šance a není žádné převtělení. Bůh nic takového nenaznačil. A kde by se zdálo, že snad naznačil, většinou stačí podívat se na širší souvislosti, aby bylo zřejmé, že je to v rozporu se vším ostatním. Boží zjevení nám náš život nekomplikuje, ale naopak velmi zjednodušuje. Víme co máme dělat: být dobří – milovat Boha a milovat bližního. Víme ale také jak to dělat: s Boží pomocí. Víme jak nám Bůh pomáhá: svou milostí. Víme, kde ji hledat: v modlitbě a především ve svátostech církve, kterou Boží Syn právě za tímto účelem založil.

Jednou zemřeme a buď nás čeká pro

nás zlý život a konečné odmítnutí Boha peklo, nebo očistec, když jsme Boha milovali, ale nedokonale, anebo nebe, když jsme zemřeli ve stavu dokonalé lásky k Bohu. Bůh nám při početí stvořil duši a spojil ji s naším tělem. Ve smrti se naše duše od těla odloučí a přijme spravedlivý úděl. Na konci časů ji Bůh opět spojí s naším vlastním tělem, aby i ono mělo účast na odměně nebo trestu. Mezitím nebude naše duše běhat po zemi a shánět si tělo. Bude buď trpět v pekle nebo trpět v očistci anebo se bude radovat z vidění Boha. Nebude potřebovat žádné jiné zaměstnání.

Neopakovatelnost života

Náš život je neopakovatelný. Je jedinečný. Nikdo nemusí žít tak, aby byl navěky nešťastný, protože Bůh o sobě také prozradil, že nechce aby byl kdokoliv zavržen, že chce všechny přivést k sobě, ale také, že rozhodnutí pro Něj nebo proti Němu nechává na nás. Musíme za svůj život převzít zodpovědnost. Nebude druhá ani desátá možnost. Ale ani není třeba, protože na to nejsme sami, ale máme skvělého a mocného pomocníka: samotného Boha, našeho stvořitele. Zajímáme ho a on se o nás rád stará. On je milosrdný a rád nám odpouští. Co je na nás, je jen stát o jeho pomoc a jeho odpuštění. A to není zas až tak moc. To zvládne i malé dítě. Proto jeden život bohatě stačí na to, abychom se rozhodli pro nebo proti, abychom si zasloužili nebe nebo peklo.

Kde je pravda?

Kdybychom nauku o člověku a jeho cíli a způsobu jak cíle dojít, jak nám ji s různými obměnami a detaily představuje reinkarnace srovnali s naukou o člověku, jak nám ji skrze Církev zjevuje Bůh – „konstruktér“ člověka, mělo by být zřejmé, na které straně je s větší jistotou pravda. Zda v tápajícím lidském rozumu nebo u Boha, který nelže a nechce oklamat. A pak je třeba si vybrat. Buď život plný úzkosti, jestli jsem na cestě nesrazil prastrýce, anebo život naplněný dobrem, službou a radostí z vědomí Boží blízkosti a jeho zájmu o nás.

P. Cyprián Suchánek OP

NA ZÁVĚR

Děkujeme za vaše ohlasy.

Těšíme se na vaše podněty, které můžete zasílat na adresu redakce uvedenou v tiráži.

Čtenářské dopisy jsou redakčně kráceny a nemusejí vyjadřovat stanovisko redakce.

Ať zaznívá naprosto jasně

Moc zdravím a děkuji za *RC Monitor* z 13. dubna. I když obsahuje bolestná sdělení, jsou nesmírně nutná.

Romana Jocha si velmi vážím a jeho článek o antidiskriminačním zákonu je velmi burcující. Sledujeme doslova prudký nájezd sil, které šlapou po všem Božím, a ti, kteří pohradají Bohem, nejsou schopni vidět důsledky, jež jejich rozhodnutí přinesou! Budou velmi kruté a nemohu se ubránit srovnání s vizemi pana Orwella, ba snad ještě drastičtějšími.

Doslova mne ale ubíjí ta bohorovnost a mlčení, s nimiž se všude setkáváme. Lidé snad ztratili rozum, a nejhorší je, že ani v církvi nemáme

novodobé Jany Křtitele, kteří by volali NE, NENÍ DOVOLENO! Kdyby se například podpořil Pochod pro život a přišlo by třeba 50 000 lidí, bylo by to o něčem jiném!

Kdo pozvedl hlas proti registrovanému partnerství? Když, tak velmi decentně a komorně. Víím, vše se dnes pojímá v rovině pokoje, což je správné, ale nepatří sem mlčení k hříchu!

Vážím si vašeho hlasu a ať zaznívá naprosto jasně. Kdyby se tak dělo, nebylo by pramenů, které nejsou v jednotě s církví! Nepřeji si nic jiného než poctivý postoj a jistotu, že i kdyby byla křesťanů hrstka, nikdy nemůže být církev zničena.

Ze srdce žehnám.

P. Petr Dokládál, Starý Jičín

Vřelé díky

Vřelé díky za *RC Monitor*. Těším se na něj každých čtrnáct dní. Přečtu se zájmem do posledního písmenka a často několikrát zvláště zprávy a komentáře. Vše mi pomáhá učinit si svůj názor na dění ve světě, neboť těmito skutečně lidsky nejdůležitějšími otázkami se běžný tisk buď nezaobírá vůbec nebo jen trapně povrchně a jednostranně.

Zvláště děkuji za knihu JUDr. Karase. Stala se knihou osvětovou a putující mezi mými přáteli.

Díky za články „V Davosu o globalizaci“, „Tajemství křesťanské solidarity“, sérii článků o evoluci a „Eutanázie stále více přijímána“.

Šárka Brožová, Praha

Liturgická čtení

30. 4.	Neděle	Sk 3,13–15.17.19, Žl 4, 1 Jan 2,1–5a, Lk 24,35–48 <i>3. neděle velikonoční</i>	4. 5.	Čtvrtek	Sk 8,26–40, Žl 66, Jan 6,44–51 <i>sv. Florián</i>
1. 5.	Pondělí	Sk 6,8–15, Žl 119, Jan 6,22–29 <i>sv. Josef Dělník</i>	5. 5.	Pátek	Sk 9,1–20, Žl 117, Jan 6,52–59 <i>sv. Godehard</i>
2. 5.	Úterý	Sk 7,51–8,1a, Žl 31, Jan 6,30–35 <i>sv. Atanáš</i>	6. 5.	Sobota	Sk 9,31–42, Žl 16, Jan 6,60–69 <i>sv. Jan Sarkandr</i>
3. 5.	Středa	1 Kor 15,1–8, Žl 19, Jan 14,6–14 <i>sv. Filip a Jakub</i>			

7. 5.	Neděle	Sk 4,8–12, Žl 118, 1 Jan 3,1–2, Jan 10,11–18 <i>4. neděle velikonoční</i>	11. 5.	Čtvrtek	Sk 13,13–25, Žl 89, Jan 13,16–20 <i>sv. Ignác z Laconi</i>
8. 5.	Pondělí	Sk 11,1–18, Žl 42, Jan 10,1–10 <i>Panna Maria, Prostřednice všech milostí</i>	12. 5.	Pátek	Sk 13,26–33, Žl 2, Jan 14,1–6 <i>sv. Pankrác</i>
9. 5.	Úterý	Sk 11,19–26, Žl 87, Jan 10,22–30 <i>sv. Hermas</i>	13. 5.	Sobota	Sk 13,44–52, Žl 98, Jan 14,7–14 <i>Panna Maria Fatimská</i>
10. 5.	Středa	Sk 12,24–13,5a, Žl 67, Jan 12,44–50 <i>sv. Jan z Avily</i>			

RC MONITOR — zpravodajský čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Publikované zprávy jsou zveřejňovány na zpravodajském serveru <http://res.claritatis.cz>. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474.

Korespondenční adresa redakce: Res Claritatis, Husova 8, 110 00 Praha 1, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/2400.

Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, Mgr. Michaela Freiová, JUDr. Ing. Jiří Karas, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová. **Teologický poradce:** P. Mgr. Pavel Mayer OP.

Objednávky: Noviny jsou distribuovány zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na korespondenční adrese redakce. Jejich vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo činí přibližně 10 Kč, což ročně znamená 240 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.